

I.

Roman Pokrokov
Mojnzez u holiče

Mojnzez se pohodlně usadil do křesla ve svém pokoji. V hlavě mu dohrával soundtrack ze snímku Bájny Kolumbus. Vypnul ho. Pohledem zkontroloval připojení těžkého e-kabelu. Zvedl ruku a jeho prsty jakoby prohrábly neviditelné struny kytary. Zadal heslo ke svému účtu. Přihlásil se.

Kolem osy Metrokanyly ve stěně místnosti se začalo utvářet vakuum obalující se do plynů, znatelných jen pouhými zelenými záblesky. Rezonance sílila. Plyny začaly uvolňovat holomorfilmiární energii do místnosti. Pach začal připomínat chýši děvky po celodenní službě, ozývalo se cinkání. Mojnzez se vždy v tuto část připojení oblil ledovým potem. Metrokanylové osy, jež toto způsobovaly, byly vyráběny z neznámých kovů těžných na Marsu. Slitině se obecně říkalo Slonovina, dle bájných zvířat, která dle výzkumů žili i na Zemi. Na Marsu jejich přítomnost potvrzovaly malby na stěnách podzemního skalního města, spíše tedy jeho zbytků. Tam se také našlo obrovské naleziště těchto vzácných kovů.

Nikdo na Zemi nebyl schopen tuto technologii vyrábět či jinak zkoumat. A na Marsu? Tam to spíše připomínalo druhé osídlování Ameriky po Tektonické válce. Kromě společnosti Nova Intra Oecologa neměl nikdo jiný prostředky a tajemství bylo střeženo smrtí. Po této válce se Země slila v jeden kámen drcený ledovým oceánem. Rovnováha přírody tančila našim předkům čardáš před očima. V tak nepřirozených dobách člověku nastaly těžké časy a trvalo stovky let, než se podařilo technologickou úroveň předválečné doby vrátit zpět. A to díky velkému objeviteli Peleodorovi, který v úžinách Tongajského příkopu objevil podzemní bunkr, laboratoř, pojistku a umírající degenerovanou společnost dřívějších lidí, se všemi uloženými zprávami pro budoucnost a záznamy starého světa.

To byl velký přelom. Poté byl pokrok nesmiřitelně rychlý.

Život se přesunul do měst vyhloubených v lávových oceánech, do měst plujících na oběžné dráze Země a novinkou bylo žít svobodu na Marsu jako Kovokop. Společnost byla rozdělena do kast. „Pro pořádek“, jak říkali Oni a pro opatření, že by se mohla opakovat tak strašná válka. Tak to fungovalo, co se narodil, ba i za jeho děda. Neválčilo se, nebylo s kým.

Mojnzez nepatřil nikam. Žil ve městě na povrchu, daleko od civilizovaných měst na druhém konci kamene. Nazývali ho Smetišťe, nejsvobodnější místo na Zemi. Každý tu s něčím kšeftuje, musí se pracovat na recyklaci pro NIO, ale díky černému trhu a spoustě šikovných lidí vyrábějících z odpadu pro všechny pohodlí nejvyšší kasty Alfa se všemi jejími vymoženostmi, se na Smetišti žije dobře. O energii není nouze, recyklátory a plyny podzemních skládek ji vytvářejí dostatek. Tu žijící lidé byli nejnížší kasta, zapomenutá kasta Gama. Ostatně lidé z vyšších kast ani nevěřili v jejich existenci, mysleli si, že je smetla bouře. NIO jim předkládala, že jejich odpadky ničí nové technologie, na které patřičně vybírají daně.

Mojnzez našel na síti svého oblíbeného holiče, v prostoru před ním se objevilo zelené „čekejte“. Osa rezonovala v didgeridoo tónech sem tam jakoby zazněla zvonkohra, místností se naplnil pokoj. Holomorfilmiární plyny začali před ním formovat holičovo tělo.

„Dobrý den“, pozdravil a na otázku jak se daří, odpověděl úsměvem. Vypnul mod rozhovor a nezapomněl dodat „jako obvykle“.

Mojnzez na svůj zevnějšek nijak nedbal. Nebylo také proč. Tu na Smetišti stejně všichni chodili v ochranných kombinézách s maskou. Doma bylo zvykem chodit nahý. Ochlupení se moc nenosilo, pro nepohodlnost. Vzpomněl si, jak nedávno šel obvyklou cestou do práce a všiml si svého odrazu v zrcadlových stěnách domků. Uvědomil si, že je to snad poprvé, co se tu na sebe podíval, i když tu chodil tak dlouho. Nebyl to hezký pohled na postavu v červené kombinéze společnosti s pozadím formující se sněhové bouře. Vybavila se mu při tom vůně Jakarinky. Ona milovala sníh, on miloval ji. Společně podnikli riskantní výlet do Centrálního Muzea pod falešnou identitou manželského páru kasty Beta. Kde viděl obrázky lidí, jen tak, v barevných šatech, procházejících se na povrchu bez masky. Zdávalo se mu o té době, a to ještě dřív než něco takového uviděl. Znal názvy věcí, které tam spatřil poprvé, a nevěděl proč.

Trpce zaháněl vzpomínky při pohledu do holografického zrcadla na malé ručky holiče žhavící břitvu. Holičovým tělem projížděla vlna. Od spodu na horu a zase nazpět. Zřejmě je někde tam venku nad kamenem mlha.

Pod kombinézou byl krásný, aspoň děvčata to říkala. Do tváře s lehce feminními rysy mu život vtiskl optimisticky nekompromisní výraz. Jeho černé kudrny mu padaly na široká záda mohutného dvoumetrového těla. Společně s nimi si Mojnzez zakládal na vousu, přesněji řečeno, kníru. Pěstoval si ho, tak jako zahrádku, vzadu na dvorku ve stanu.

Dnes měl mimořádný důvod si nechat frizérovat knír. Ve městě byla tancovačka v klubu. A nebyla to ledajaká tancovačka. Dnes to byl karneval kníru, na oslavu mužské ješitnosti. Nebyla to taková „párty“, jaké se konají na síti pro horní kasty. Kde se lidé připojují ze svého domova a jak říkal Mojnzez, hrají si na zábavu, chybí tam totiž chuť a účinek alkoholu, žádná vůně jen neznatelné dotyky. Ve městech existují takzvané Clubs, ale ty navštěvuje jen nejnížší Delta kasta, nikdo z horních kast by tam ani nevlez. Oni opovrhují.

II.

Můžete se tam připojit k levnější verzi párty, k jednoduchému automatu na mince a nejstarší návštěvníci Clubs působící jako obsluha vám podají Exifuls, neznámější drogu Marsu. Ta rozšiřuje kapacitu mozku. Při nekontrolovaném a častém užívání jedincům začne vyrůstat na těle druhá osoba, ti dva se pak vzájemně zabíjí, a to velmi, velmi pomalu.

Tancovačka v klubu na Smetišti je opravdová. Koná se vždy při vytěžení dostatečného množství Mellita, kořene, kterému se tu na Smetišti daří. Luhováním a následným pálením se z něho získává alkohol, obsahuje totiž hodně cukru. Lidé se tu schází za zábavou, tancem, hudbou, kontaktem s ostatními a pijí alkohol, jim kastou Alfa zakázaný. Na baru v klubu obsluhují opravdoví lidé. Míchají koktejly a podávají se lehké drogy. Lidští dýdžejové pouští hudbu z gramofonů, vyrobených dle prastarých plánek objevených v jednom z kontejnerů plného popsaných papírů, které se prodávají dodnes u Baltazara v krámě. Platz tu bývá plný tancujících, veselých lidí osvětlený barevnými lasery. Majitel klubu má vzadu dílnu, kde přenáší hudbu na barevné kotouče, říká tomu vinyl. A nejen to, je na Smetišti největším překupníkem umění.

Mojnzez sledoval v holografickém zrcadle jiskření břitvy na své tváři.

Usmíval se při pomýšlení na dnešní večer a ještě více při představě rozčileného zákonodávce, který právě zjistil, že někdo jako on z tak špinavé kasty používá metrokanylu, a ustrašeného následně z nákazy.

Povídáčky, jsou to jen povídky o nákaze. Poslední datovanou nákazou byla Fumérie přenášející se, a to ještě v zárodku holomorfilmární energie, když se jí začalo poprvé využívat na porno kecu. Tenkrát se musel na úd nasazovat obal obsahující slonovinu, který se propojil s podobným zařízením společnosti někde na druhém konci Země nebo možná sousedního bloku, většinou studentky tajně si před rodiči vydělávající na zábavu v síti, ústním stykem s klienty. Někdy se nepodařilo kontrolovat přesnou rezonanci, a tak byli tyto slastné okamžiky velice bolestivé, velká část případů končila znovuplastikou údu někdy i roztrháním těla a smrtí. Později se zjistilo, že konkurence, která v té době ještě existovala, pouštěla do sítě viry. Po překonání tohoto kamene úrazu se objevila neschopnost vzpřímení a nádorové onemocnění pohlavních orgánů s možností přenosu na partnera, a to u lidí využívající e-porno. Fumérie. Nemoc postihovala horní kasty, neboť oni jediní měli přístup k síti a dostatečné ohodnocení za práci pro společnost, aby mohli tyto služby platit a vlastnit metrokanylu. Nakonec bylo vše staženo z prodeje, byly prováděny čistky a vše zničeno na Smetišti. Firma zmizela, patenty odkoupila tehdy již silná NIO a proměnila holomorfilmární energii do dnešní podoby. Dnes je to zcela bezpečné. Mojnzez má jeden takový Fumátor doma po dědečkovi. Nikdy jej nezkoušel. Při přeinstalování energického napájení, které si žádalo třikrát více energie než dnes, si neporadil s rezonančními obvody.

Holič Mojnzezovi oťfel tvář, rozhodil ručky směrem k holografickému zrcadlu. Jeho knír byl parádní a jediný v širokém okolí. Byl spokojený. Holič se tiše odhlásil poklonou.

Mojnzez si uhladil knír dle sebe, nechápal, proč mu ho tak holič vždy divně češe a odpojil těžký e-kabel. Vzduch jakoby voněl pěnou na holení. Usmál se při pomýšlení, k čemu by tak byla třeba pěna na holení? A jak to vůbec zná a ví, jak má taková věc vonět? Neměl by to s tím Exifulem přehánět, zvláště při napojení na ten kov z Marsu. V prostoru se ozvalo cinknutí, oznámení. To se jednomu z černých překupníků připsala částka za nadměrné využívání energie. Jen díky překupníkům existovala na Smetišti pro zákonodárnou kastu Alfa nekontrolovatelná svoboda.

Žil na Smetišti, žil v ráji.